

Hey Russel!

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen
eenvoudigcommuniceren.nl
lezenvooriesereen.be

Kijk voor meer informatie over het thema van *Hey Russel!* op iedereenisanders.nl

Bij *Hey Russel!* is een docentenhandleiding verkrijgbaar. Deze kunt u downloaden van www.eenvoudigcommuniceren.nl en www.lezenvooriesereen.be.

Tekst: Marian Hoefnagel
Redactie en opmaak: Eenvoudig Communiceren
Illustraties: Roelof van der Schans
Druk: Easy-to-Read Publications

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Eerste druk 2006, vierde druk 2019 (paperbackeditie)
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 501 4
NUR 286

Marian Hoefnagel

Hey Russel!

Een bijzondere vriendschap

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Een gekke naam

‘Rudsel??’

Jims mond valt open van verbazing.

‘Is dat een naam?’

Hij kijkt met grote ogen naar de jongen die naast hem zit.

‘Ja, op Aruba is het een heel gewone naam’,
antwoordt de jongen.

De jongen probeert het rustig te zeggen. Cool.
Relaxed.

Net alsof het hem niets uitmaakt.

Jim grinnikt even.

‘Waarom ben je Rudsel genoemd?’, vraagt hij.

‘Hadden je ouders een hekel aan je, of zo?’

Jim vindt het zelf wel een leuke opmerking.

Maar de jongen naast hem kijkt kwaad.

Hij haalt zijn schouders op en zegt niets meer.

Jim weet even niet wat hij moet doen.

Rudsel heeft zijn hoofd omgedraaid.

Hij kijkt niet meer naar Jim.

Hij kijkt uit het raam van de metro.

Alsof daar buiten iets interessants te zien is.
Zwart zwart zwart, lampje, zwart zwart zwart.
De metro raast onder de stad door.

‘Sorry’, zegt Jim dan.
‘Ik wilde je niet beledigen.
Maar ik vind het gewoon een gekke naam.
Dat kan toch?
Daar hoef je toch niet kwaad om te worden?’

Rudsel draait zijn hoofd om.
Hij is wel kwaad, dat zie je zo.
‘Iedereen heeft iets over mijn naam te zeggen’,
zegt hij nijdig.
‘Ik word er doodziek van.’

Een nieuwe naam

Jim denkt even na. Dan knikt hij.

‘Dat snap ik’, zegt hij.

‘Maar hoe vind je die naam zelf eigenlijk?’

Vind jij het oké om Rudsel te heten?’

Nu kijkt Rudsel verbaasd.

Daar heeft hij eigenlijk nooit over nagedacht.

Een naam is een naam.

Die heb je gewoon.

‘Ik weet het niet’, zegt Rudsel dan.

‘Ik ben eraan gewend.

Ik heb zelf geen problemen met mijn naam.

Maar veel anderen wel.

En dat vind ik dus niet oké. Helemaal niet oké.

Gewoon shit, dus.’

‘Nou’, zegt Jim. ‘Dan neem je toch een andere naam.

Makkelijk zat.’

Rudsel trekt een rimpel in zijn voorhoofd.

‘Kan dat zomaar?’, vraagt hij.

‘Ja, waarom niet?’, vindt Jim.

‘Dan weet toch niemand meer wie ik ben?’, zegt Rudsel.

‘Misschien kan het niet officieel, in je paspoort en zo’, geeft Jim toe.

‘Maar voor jezelf kan het best.

Je zegt tegen je familie en vrienden dat je genoeg hebt van je naam.

Je zegt: ik ben nu al vijftien jaar Rudsel.

Nu wil ik wel eens Ruud zijn. Of Bob. Of Peter.

Wat jij wil.

En je achternaam hou je natuurlijk.’

Rudsel schiet in de lach.

‘Ik vind Ruud wel wat’, zegt hij grijnzend.

‘Dan hou ik nog een paar letters van mijn eigen naam.’

‘Cool’, zegt Jim.

Hij geeft de nieuwe Ruud een hand.

‘Dag Ruud’, zegt hij.

‘Ik ben Jim.’

Bro

Rudsel slentert het station uit.

Hij denkt na over zijn gesprek met Jim.

Een raar gesprek, eigenlijk.

‘Hey, bro’, hoort Rudsel ineens naast zich.

Hij kijkt opzij. ‘Hey Stanley’, zegt hij.

Hij slaat zijn hand hoog tegen die van Stanley.

High five, noemt Stanley dat. Hoge vijf.

Zo begroeten ze elkaar altijd.

‘How’s life, bro?’, vraagt Stanley.

Rudsel moet even lachen.

Stanley noemt iedereen bro.

Nou ja, niet echt iedereen. Alleen Antilliaanse jongens.

Bro is een afkorting van brother. Dat betekent broer. Stanley wil graag de broer zijn van alle Antillianen in Rotterdam.

‘Goed’, antwoordt Rudsel. ‘Ik ga mijn naam veranderen.’

‘Why, man?’, vraagt Stanley.

Rudsel haalt zijn schouders op.
‘Zomaar’, zegt hij. ‘Ik heb genoeg van Rudsel.’
‘Hoe ga je heten?’, wil Stanley weten.
‘Ik denk Ruud’, zegt Rudsel.
‘Ruud is goed’, knikt Stanley. ‘Ruud is heel goed.’

Dan ziet Stanley iemand aan de overkant van de straat lopen.

Een jongen met een gekleurde muts op: geel, groen, rood en zwart.

‘Hey bro’, roept hij.

De jongen met de gekleurde muts kijkt op.

‘Hey, Stanley’, roept hij terug.

De jongen steekt een hand op.

Dan loopt hij door.

‘Gave muts heeft hij’, zegt Rudsel.

‘Mijn zus maakt die rastamutsen’, zegt Stanley.

‘Ik kan er één voor je scoren, man.’

‘Zal wel’, zegt Rudsel.

Stanley belooft altijd van alles.

Maar meestal komt daar niets van terecht.

‘Echt’, knikt Stanley.

‘Als je wilt, heb je er morgen ook één.’